

R. 1949:

Josef Vařeka

Zápis o oběvení nových jeskyní

16. srpna 1949 jsme se spouštěli, Malínek, Nerušil a já na vlastní zodpovědnost, propastí dosud neprobádanou, které začíná v jeskyni zv. Svěcená díra.

Slézání po lanovém žebříku úzkou a často lomenou propastí bylo dosti namáhavé. Slézal jsem s Netušilem, zatím co Malínek netrpělivě čekal nad jícnem propasti, pro případ, že by se nám něco dole stalo. Sestoupili jsme asi 25 m hluboko a stanuli na velkém balvanu, který nám znemožnil pokračování. Při prosvícení štěrbin po stranách balvanu, jsme zjistili, že na konec máme jen 3 neb 4 m. Po krátkém odpočinku a podrobnějším prohlédnutí jsem našel z jedné strany propasti otvor, byl však tak malý, že nebylo možno pomýšlet na umístění lanového žebře. Uvázali jsme tedy lana, které jsme měly s sebou.

Slézání těchto několika m bylo velmi namáhavé, avšak nikoliv marné. Stanul jsem na naplavenině hlíny v dlouhé, pěknými krápníkovými útvary zdobené chodbě. Touto jsem kousek prošel a vrátil se zpět, abych oběma oznámil, že máme jeskyně. Volal jsem Nerušila, aby slezl za mnou. Ten však chtěl, abych se pokusil dostat nahoru. To se mně po velké námaze podařilo. Slezli jsme tedy oba dolů, abychom pokračovali v průzkumech chodby.

Štefan

Zápis o oběvení nových jeskyní.

Dne 16 srpna 1949 oběvili průvodci jeskyň, Nerušil Albín – Malínek Josef a Vařeka Josef nové prostory.

Oběv byl proveden z jeskyně Svěcené díry propástkou asi 27 m hlubokou. Do propasti byl spuštěn lanový žebřík, Malínek čekal u hrdla propasti pro zajištění Nerušila a Vařeky. Po slezení asi 24 m se narazilo na překážku, byla to vápencová plotna utržena se stěny propasti a zaklíněna 3 m před koncem. Z této části vedla ještě malá odbočka, sotva k prolezení na dno, touto odbočkou se podařilo Vařekovi proniknout. Po prozkoumání dna a dvou přiléhajících chodeb se ještě spustil Nerušil, tito se toho dne dostali až do menší řícené prostory. Dne 17 srpna t.r. sestřelil Vlček František překážku před koncem propasti. Později bylo provedeno několik dalších průzkumů, které vedly k dosažení pěti síní s pěknou krápníkovou výzdobou. Další snahou bylo spojit jeskyně přímo s terénem v údolním svahu potoka Špraňku. Nerušilovi se podařilo oběvit přirozený otvor, který byl ale v další části zanešen hlínou. Přes tyto hlinité překážky se pokoušeli prokopat zaměstnanci jeskyň, avšak marně, pracovalo se s přerušením až do r. 1952. Začátkem r. 1953 byl opět na tyto práce nasazen Vaňák Oldřich a Vařeka, kterým se pomocí zjištěných průvanů podařilo spojení během následujících čtrnácti dnů uskutečnit.